

Ἡ κακὴ οἰκοδέσποινα, ἥ μὴ καλῶς οἰκονομοῦσα τὰ τοῦ οἴκου, ἡ δαπανῶσα ἀσκόπως ἐνθ' ἄν.: Ἀτόσον κι ἀποκοδέσπενα εἶσαι, θὰ χαλάντς τ' ὁσπίτι σ'! Χαλδ.

ἀποκοιλᾶς ὁ, ἀμάρτ. ἵποκοιλᾶς Ἡπ. Κύθηρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶς.

Προγᾶστωρ. Συνών. ἀποκοίλης, κοιλαρᾶς, προκοιλᾶς.

ἀποκοίλης ὁ, ἀμάρτ. ἵποκοίλης Τηλ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ης.
Ἀποκοιλᾶς, ὁ ἰδ.

ἀποκοίλι τό, Κάρπ. Σύμ. κ.ᾶ. ἀπονκοίλιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπονκοίλ' Ἰμβρ. ἀπονκοίλ' Λέσβ. ἵποκοίλιν Χίος ἵποκοίλι Ἀμοργ. Ἡπ. Θήρ. Κύθηρ. Κύπρ. Νίσυρ. Ρόδ. κ.ᾶ. ἵποκοίλιν Μεγίστ. ἵποκοίλιν Κύπρ. ἵποκοίλι Ἀμοργ. Μεγίστ. κ.ᾶ. ἵποκοίλι Καππ. (Συνασσ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ὑποκοίλιον.

1) Ὑπογᾶστριον ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκοίλιν μου μὲ ποιεῖ Σύμ. Ἰουκάτου 'ς τὸ ἵποκοίλιν τῆς Κύπρ. || Ἄσμ.

Μουσικοκάρυδον ἀφ-φάλιν τῶν ἵποκοίλιν σὰν κρυσιάλ-λιν Κύπρ. Συνών. ἀποκούζιν. 2) Τὸ προέχον ἐκ τοῦ πάχους ὑπογᾶστριον Ἡπ. Κύθηρ. Κύπρ. Σύμ. κ.ᾶ.: Ἐκατέβασεν ἵποκοίλιν Κύπρ. Ἀποκοίλια ποῦ τὰ 'χει! Σύμ.

ἀποκοιλίτης ὁ, ἀμάρτ. ἵποκοιλίτης Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτης.

Ὁ συνέχων τὸ σάγμα τῶν ὑποζυγίων ἱμάς διήκων διὰ τοῦ ὑποκοιλίου: Σφίξε τὸν ἵποκοιλίτην τοῦ ἀπ-παρκοῦ, γιατί 'εν-νὰ καλλιτδέγω νὰ φύω. Συνών. ἀντεροπιάστης, ἀντεροσφίχτης, ἀποκατελήνα, ἀποκατινή (ἰδ. ἀποκατινὸς 2 γ), ἔγγλα.

ἀποκοιμίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀποκινμίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀπονκ'μίζου βόρ. ἰδιώμ. ἀποκοιμίζω Θήρ. (Οἶα) ἵποκοιμίζω πολλαχ. ἵποκοιμίζω Κύπρ. ἵποκοιμίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Ἄμισ.) ἀποκοιμῶ Μακεδ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,84 ἀποκοιμάω Πελοπν. (Αἶγ. Ἀργολ. Ἀρκαδ. Κορινθ. Βούρβουρ. Λάστ. κ.ᾶ.) ἀπονκ'μάον Εὐβ. (Λίμν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἵποκοιμάω πολλαχ. ἵποκοιμάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ᾶ.) ἵπονκ'μάον Εὐβ. (Στρόπον.) Παθ. ἀποκοιμῶμαι ἐνιαχ. ἀποκοιμοῦμαι Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. κ.ᾶ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) κ.ᾶ. ἀπονκ'μοῦμι Θράκ. (Μάδυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἵποκοιμοῦμαι Κρήτ. κ.ᾶ. ἵποκοιμῶμαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἵποκοιμοῦμαι Κύπρ. κ.ᾶ. ἀποκοιμᾶμαι ἐνιαχ. ἀποκινμᾶμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀποκοιμοῦμαι Ζάκ. κ.ᾶ. ἀποκοιμοῦμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. ἵποκοιμοῦμαι Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀποκοιμειέμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ.) κ.ᾶ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,111 ἀπονκινμειέμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀποκοιμειέμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποκοιμειέμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἵποκοιμειῶμαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἵπονκ'μειῶμι Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ μεταγν. ἀποκοιμίζω, τοῦ ὁποίου ὡς μέσ. τὸ ἀρχ. ἀποκοιμῶμαι.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν καταβαυκαλιζομένων νηπίων, κοιμίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.): Τ' ἀποκοίμισε τὸ μωρὸ - τὸ παιδί. Μᾶς ἀποκοίμισε μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ κοιν. Τὸν ἀποκοιμάει τὸ βασιλέα... τοῦ δίνει μὰ 'ς τὸ σβέροκο του, τὸν ἄφηκε κόκκαλο (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Κοιμήσου, χαδεμένο μου, κ' ἐγὼ σὲ ναναρίζω, ἐγὼ τὴν κούνια σου κουνῶ καὶ σὲ ἀποκοιμίζω

Ἄνδρ.

Τσοιμήσου, μωρουδάτσι μου, τσαὶ 'γὼ σὲ ναναρίζω τσαὶ μὲ τὰ νανουρίσματα γλυκὰ σ' ἀποκοιμίζω

Θήρ. (Οἶα)

Ἔλα, νύπνε μ', καὶ πᾶρε το, νύπνε, ἵποκοίμισέ το καὶ σύ, κερὰ μου Παναγιά, καλοξημέρωσέ το

Θράκ.

Ρόδα καὶ τριαντάφυλλα καὶ σεῖς βασιλικοὶ μου, γιατί μ' ἀποκοιμίσατε κ' ἔχασα τὸ πουλλί μου;

Δαρδαν.

Τοὺς ἄντρες τοὺς μεθᾶμε καὶ τοὺς ἀποκοιμᾶμε

Ἀρκαδ.

Κι ἀπονκοιμάει τοὺς πιθιρούς, κοιμάει τοὺς βιγλατώρους Μακεδ. — Ποίημ.

Θυμᾶσαι πῶς μὲ χάιδενες | καὶ πῶς μοῦ τραγουδοῦσες, ὅταν μ' ἀποκοιμοῦσες;

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 84 β) Μεταφ. κάμνω τινὰ οἶονεῖ νὰ ἀποκοιμηθῇ, καθησυχάζω δολίως, διαβουκολῶ, ἐξαπατῶ σύννηθ.: Τὸν ἀποκοίμισε μὲ τὰ γλυκὰ του λόγια. Κοιτάζει νὰ τὸν ἀποκοιμίση. Μὲ τοῖς ψευτιές του μ' ἀποκοίμισε σύννηθ. Πῶς μὲ ἵπονκοίμ'σι κι δὲν πῆγα νὰ ἰδοῦ μαναχὸς μου τί γίνιτι! Στρόπον. Πῶς ἵπονκ'μῆθηκαμ, πῶς σιραβῶθηκαμ! αὐτόθ. Συνών. ἀπογελῶ 2, γελῶ, ξεγελῶ. 2) Συγκαλύπτω πολλαχ.: Τ' ἀποκοίμισε τὸ πρᾶμα. Τὴν ἀποκοίμισε τὴν ὑπόθεσι. Συνών. ἀποσκεπάζω, σκεπάζω. 3) Φονεύω, θανατώνω Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἄσμ.

Τρεῖς μαχιρεῖς τὴν δίνει 'ς τὴ διζιὰ μωρὰ κι τὴν ἀπονκοιμάει ποῦ 'ταν κανακαρξὰ

Ζαγορ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκάμνω Β 1.

Β) Μέσ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου, κοιμῶμαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Ἐνύσταξα καὶ μὲ σιγμὴ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἀποκοιμήθηκα κοιν. Τὸν πιδὶ ἀπονκ'μᾶτι μὲ τοῦ β'ζι 'ς τοῦ στόμα Αἰτωλ. Δὲν ἵπονκοιμειέτι οὐλὴ τὴ νύχτα Στρόπον. Ποῦ τὴν νυστάραν τοῦ ἐγείρειν τὸ ἐποκοιμήχηκεν Κύπρ. Ἡῦρε κι ἄλλ'νοὺς ἵποκοιμισμένους Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Πέφτω γιὰ ν' ἀποκοιμηθῶ, ξυπνῶ καὶ συλλοοῦμαι, μὴν εἶναι ἀπὸ λόου μου ὅπως σὲ ὕστεροῦμαι

Θήρ.

Νὰ πιρπατήσου δὲν μπουρῶ, νὰ κάτ' ἀπονκοιμειοῦμι Μακεδ.

Ἐψὲς ἐποκοιμήθηκα 'ς ἐνοῦ κρεμ-μοῦ τὴ ζώνην, τὸ ἔφερεν ἡ ἀγάπη μου πάπλωμα τῶν σεντόνιν

Κύπρ.

Σ' σὴν ράβδᾶν ἐπεκκούμπιζεν κι ἀπᾶν' ἐπεκοιμέθεν Τραπ. — Ποίημ.

Γέρνει μὲ μῆς τὸ μέτωπο, γέρνει κι ἀποκοιμειέται

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 111 Μετοχ. ἀποκοιμισμένος, μεταφ. νωθρὸς τὸν νοῦν ἢ τὴν ἐνέργειαν πολλαχ. β) Κοιμῶμαι βαθέως, βυθίζομαι εἰς τὸν ὕπνον Θράκ. (Μάδυτ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.): Ἀπόφα ἀπονκ'μῆθ'κα κι δὲν ἐννοιοῦσα 'ς τὴν κλησιὰ Μάδυτ. 2) Κοιμῶμαι τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἀποθνήσκω Κίμωλ. κ.ᾶ.: Ἡ καλογραῖὰ ἀποκοιμήθηκε Κίμωλ.

3) Μεταφ. σβήνω, παύω καίων Ἡπ.: Ἀποκοιμήθηκε τὸ καντήλι.

ἀποκοίμισμα τό, Ζάκ. Κρήτ. — ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ. 53 ἀποκοίμισμα Πόντ. (Τραπ.) ἀπονκοίμισμα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοιμίζω.

Τὸ νὰ ἀποκοιμίσωμέν τινα ἢ νὰ ἀποκοιμηθῇ τις ἐνθ' ἄν.:
Τ' ἀποκοίμισμα τοῦ παιδιοῦ Κρήτ. || Ποίημ.
Δῶς' μου ἓνα ἀποκοίμισμα | σὲ κάποιον κάμπο πόχει ἀνθήσει
ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν.

ἀποκοιμιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ποτδοιμιστός Κύπρ.
'Εκ τοῦ ρ. ἀποκοιμίζω.
Κοιμώμενος, κοιμισμένος: Φρ. Παίζει τὸν 'ποτδοιμιστὸ
(προσποιεῖται ὅτι κοιμάται).

ἀποκοιτάζω Λεξ. Δημητρ.
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κοιτάζω.
Περιποιοῦμαι, περιθάλπω τινά: Οἱ γείτονες πότε πότε
τὴν ἀποκοιτάζουν.

ἀπόκοιτο τό, Κεφαλλ.
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κοίτη.
Φωλεὰ τοῦ λαγωῦ.
ἀποκοκκάδι τό, Κρήτ.
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. κοκκάδι.
'Ο πυρὴν τῆς ἐλαίας: Αἰνιγμ.
'Σ τὸ δένι δένι κρέμεται, 'ς τὸ γαβανὸ πουλιέται
καὶ τὸ ἀποκοκκάδι δου εἰς τὴ γοπρὰ κυλιέται
(δένι = μίσχος).

ἀποκοκκινᾶζω ἀμάρτ. ἀποκοκκινῶ Πόντ. ἀποκοκ-
κινῶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κοκκινᾶζω.
'Αποκοκκινίζω 1, ὁ ἰδ.: Αἰνιγμ. Κοκκινᾶς ἀποκοκ-
κινᾶς, θὰ βάλλω σ' αὐτό (ὁ φοῦρνος).

ἀποκοκκινᾶσμα τό, ἀμάρτ. ἀποκοκκινίαγμα Πόντ.
(Σάντ.) ἀποκοκκινίαμαν Πόντ. (Χαλδ.)
'Εκ τοῦ ρ. ἀποκοκκινᾶζω.
'Αποβολὴ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἐνθ' ἄν.: 'Αὐτὸ τ' ἀπο-
κοκκινίαμα σ' ψεύτικον ἐν' Χαλδ. Συνών. ξεκοκκίνισμα.

ἀποκοκκινίζω Κρήτ. Πόντ. (Χαλδ.)
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κοκκινίζω.
1) 'Αποβάλλω τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, χάνω τὴν κοκκινάδα
μου ἐνθ' ἄν.: 'Αὐτὸν ἐντροπὴν αὐτὸ τὸ πολλὰ ἐκοκκίνισεν
κ' ἐπεκοκκίνισεν Χαλδ. Συνών. ἀποκοκκινᾶζω. 2)
Κοκκινίζω πολὺ, ἐρυθριῶ ὑπ' αἰδοῦς ἢ ἄλλης αἰτίας Κρήτ.:
'Ασμ.
'Οδὲ δερνῆς μὴ δραγουδῆς κ' ἡ μάνα μου μανίζει,
γιατ' ἀποκοκκινίζω γὼ κ' ἐκείνη μὲ γνωρίζει.
Συνών. κατακοκκινίζω, ξεροκοκκινίζω.

ἀπόκολα ἐπίρρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. 'πόκολα Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.
1) 'Οπισθεν, πρὸς τὸ μέρος τῶν ὀπισθίων ἐνθ' ἄν.:
'Πόκολα μου κάθεται Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κάθουμαι 'πόκολα
'πὸ τὸ φῶς τσαὶ δὲ λέπου καλὰ αὐτόθι. 'Ητανε 'πόκολά μου
τσαὶ δὲν τὸν εἶδα αὐτόθι. Συνών. ἀποπίσω, πίσω,
πισώκολα. 2) Εἰς μέρος ἀπόκεντρον, μακρὰν Εὐβ.
(Αὐλωνάρ.) Κρήτ.: Πάμε νὰ κάτσωμεν ἀπόκολα νὰ μὴ μᾶσε
θωρῇ Κρήτ. Συνών. ἀπόμερα, παράμερα.

ἀποκόλι τό, Κρήτ. Χίος Πελοπ. (Μάν.) ἀπονκόλι
Κάρπ.
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.
1) Τὸ ἄκρον καρπῶν τινῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν κερατίων, τὸ
ὁποῖον ἀπορρίπτεται ὡς μὴ ἐδώδιμον Κρήτ. β) Τῆς
σαρκὸς τῶν κοχλιῶν τὸ ἔσχατον μέρος τὸ ἀπορριπτό-
μενον ὡς πικρὸν Κρήτ. 2) Τὸ κατώτατον στρώμα οἴου-
δήποτε πράγματος ἀποκειμένου ἐν ἀγγεῖῳ, οἶον οἶνου,

ἐλαίου, ὕδατος, φαγητοῦ κτλ. Πελοπ. (Μάν.): Μοῦ 'δωσες
τὰ ἀποκόλια νὰ φάω. 3) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ κορμοῦ
τοῦ δένδρου μετὰ τὴν πτώσιν ἢ τὴν κοπὴν αὐτοῦ, τὸ
πρέμνον Κάρπ. Συνών. ἀπόκομμα 2, ἀποκομμά 2,
κούτσουρο.

ἀποκολλίζω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
'Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποσκολλίζω Πόντ.
(Ζησιν. 'Οφ.)
'Εκ τοῦ μεταγν. ἀποκολλῶ.

1) 'Αποσπῶ κεκολλημένον, ἀποκολλῶ Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.): 'Εκολλιζά το κ' ἐπεκολλίγεν
Κερασ. Συνών. ξεκολλῶ. 2) 'Αποθηλάζω τὸ βρέ-
φος, ἀπογαλακτίζω Πόντ. ('Αμισ. Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. 'Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.): 'Κι θέλω ν' ἀπο-
κολλίζω τὸ μωρὸν γιὰ μὲ γίνουμαι βαρῶμένησσα (ἵνα μὴ καταστῶ
ἔγκυος) Κερασ. 'Επεκόλτισα τὸ μωρό μ' Τραπ. Χαλδ. 'Απο-
κόλτισον τὸ μωρὸν ἀσ' σὸ τζιτζιν (ἀπὸ τὸ βυζι) Κοτύωρ. Χαλδ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκόβω Α 1 ε.

ἀποκόλλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποκόλλ' Πόντ. ('Αμισ.
Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
'Εκ τοῦ ρ. ἀποκολλίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.
'ΑνθΠαπαδόπ. ἐν 'Αθηνᾷ 37 (1925) 175 κέξ.

Τὸ ἀπογαλακτιζόμενον ἢ ἀπογαλακτισθὲν βρέφος ἢ
μικρὸν ζῷον. Συνών. ἀποκολλιστέριν, ἀποκοπα-
ροῦδι, ἀποκοφταροῦδι. Πβ. ἀποκομμάτιν.

ἀποκόλλισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκόλλισμαν
Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποκόλλισμαν Πόντ.
(Χαλδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκολλίζω.
'Απογαλακτισμὸς βρέφους ἐνθ' ἄν.: Τῇ παιδί' τ' ἀπο-
κόλλισμαν Χαλδ. Συνών. ἀπόκομμα 3, ἀποκομμός 2.

ἀποκολλιστέριν τό, ἀμάρτ. ἀποκολλιστέρ' Πόντ.
(Χαλδ.)
'Εκ τοῦ ρ. ἀποκολλίζω.
'Αποκόλλιν, ὁ ἰδ.

ἀπόκολο τό, Κρήτ. Χίος Σίφν.
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.
1) 'Ο ἐκ τοῦ πυθμένου τοῦ λέβητος ἀποξεόμενος λεπτὸς
τυρὸς μετὰ τὴν ἔψησιν τοῦ γάλακτος πρὸς παρασκευὴν
τυροῦ Χίος. 2) Τόπος μὴ ὁρώμενός ποθεν, ὁ ὀπισθεν
ὑψηλοτέρου τόπου εὐρισκόμενος Κρήτ. 3) Τὸ τελευταῖον
τέκνον Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

ἀποκολοῦ ἐπίρρ. Πόντ. ('Αμισ. Σάντ.)
'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόλου γενικ. τοῦ
κόλος. 'Ο καταβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -οῦ
ἐπιρρ.

Εἰς τὸ χαμηλότερον μέρος ἀγροῦ.
ἀποκόλωμα τό, 'Ηπ. Κρήτ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ.ά.
'ποκόλωμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
'Εκ τοῦ ρ. ἀποκολώνω (II).

1) Τὸ νὰ ἔχη ἢ νὰ θέτῃ τίς τινα πρὸς τὰ νῶτά του,
ὀπισθεν τοῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.): Τὸ 'ποκόλωμα
'ς τοῖς εἰκόνας εἶναι ἀμαρτία Κονίστρ. 2) Τόπος ὑψηλός,
λόφος, ὁπόθεν τις στρεφόμενος ἢ κατερχόμενος παύει νὰ
εἶναι ὁρατὸς Κρήτ.: Τὸν εἶδα μὲ σιμῆς 'ς τ' ἀποκόλωμα
κ' ὕστερα ἐχάθηκεν ὅθι δὴν ἄλλη δάδα. 'Εκὲ 'ς τ' ἀποκό-
λωμα εἶδα δυὸ τρία ὀζᾶ καὶ θαρῶ πῶς εἶν' ἐδικά σου. 3) 'Η
ἐτέρα τῶν στενωτέρων πλευρῶν τῆς οἰκίας καὶ ἰδίᾳ ἐκείνη,
ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ ἐστία 'Ηπ. 4) Τὸ κάτω
τμήμα τοῦ περιφράγματος τοῦ γαλαριοῦ ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὸ ἄνω δεύτερον τμήμα, τὴ μαγεῖνα Πελοπ. (Μεσσ.)

